

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 54 - 25 - Kuruş

25 - Mayıs - Çarşamba - 1949

HİNDİSTANIN KUPTALA SEHRİNDE ÇAYTICARETİ YAPAN KÜÇÜK BİR İNGİ- GİLİZ KOLONİSİ YAŞAMAKTADIR. BUNLARDAN ABERT KORNER'İN YİRMİ İKİ YAŞINDA HELEN İSMİNDE ÇOK GÜZEL BİR KIZI VARDIR. HELEN İKİ AYDAN BE- Rİ LONDRA'LI YÜZBAŞI POL SULLIVAN İLE NİŞANLI BULUNMAKTADIR. BU DELİKANLI HİNDİSTANDA BİR HAYLI DOLAŞTIKTAN SONRA KUP- TALADA YERLEŞMİŞ VE ORADAKİ GARNİZONA KOMUTAN TAYİN EDİLMİŞTİR.

İKİ GENÇ ARASINDAKİ AŞK İRİ AĞAÇLARIN GÖLGESİNDE VE ORMANDA YAPTIKLARI AT GEZİNTİLERİNDE DOĞMUŞ VE KISA BİR ZAMANDA GELİŞMİŞ- TİR.

AŞKIN ZAFERİ

GÜNAYDIN CA- NİM! SABAH SABAH NEDİR O YANINDA- KI?

GÖZLERİ JALEYİ ANDIRAN BİR CEYLAN YAVRUSU.

HAKİKATEN GÜZELMİŞ! NEREDE BULDUN- ORMANDAMI?

HAYIR. DÜNAKSAM EVE GİRERKEN BAĞÇEDE BİR GÖLGE GÖRDÜM. "KİMDİR O?" DİYE SESLENDİM. GÖLGE SAKRAK BİR KAHKA- HA' ATARAK KAÇTI. VE BU CEYLANI BI- RAKTI. SAKINTA İDİ. KISKANMADINMI?

NE MÜNASEBET! BEN SENİN AŞKINDAN EMİ- NİM! HEM SONRA SEN GÜZEL BİR YERLİ KIZDAN HEDİYE ALIR- SINDA BEN SANKİ ALAMAZ MIYIM... HEMDE NE HEDİYE MÜCEVHERİ.

HELEN DİKKAT ET- BEN KEMBİRİÇTE "OTELLO" ROLÜNE ÇIKMIŞ BİR İNSA- NIM. KİMMİŞ BU BA- KALIM?

MİHRACE! YARINKİ SÜREK AVINA DA- VET EDEREK BU ALTIN İĞNEYİ GÖNDERMİŞ TABİİ SEN- DE GELE- CEKSİN! DEĞİL- Mİ?

TABİİ CANIM! LÂ- KİN SAGA SOLA MÜ- CEVHERLER DAĞITAN ŞU MİHRACELER DE NE TUHAF İNSAN- LAR! İĞNEYİ GÖREBİLİR- MİYİM?

İKİ GENÇ İÇERİ GİRERLER. GÜNAYDIN İREN! MER- HABA KORNER! İŞLER NASIL?

İYİ. DEĞİL POL! EĞER BÖYLE Gİ- DERSE ÇAYLARI- MI CEHENNEME SEVK ETMEK İÇAP EDECEK!

İSTE. BÜYÜK AYI SEK- LİNDE DİZİLMİŞ YEDİ ALTIN GÖZ YAŞI SONUN- CUSU DA YAKUTTAN

YEDİ GÖZ YAŞI...!

BİRDEN BİRE YÜZÜ SAPSARI KE- SİLEN POL DALGIN DALGIN İĞNE- YE BAKAR...

NE VAR POL? YOKSA SEN BU İĞNEYİ BİLİ- YORMUSUN ?

YEDİ GÖZ YAŞI VE SONUN NUNCUSU YAKUT...

POL KENDİNİ TOPARLA- MAGA ÇALIŞIR...

BİR KAC GÜN İÇİN BUNU BANA BIRAKA BİLİRMİSİN? TEŞEKKÜR. ŞİMDİ SÖYLE BAKALIM CEYLANIMIZA NE AD TAKARIM?

BULDUM- "TATLI GÖZ!" BEĞENDİN- Mİ?

NAİK, ŞU İĞNENİN ARKASINA
KAZILMIŞ İŞARETİN NE
OLDUĞUNU BİLİYORMUSUN?

MIHRACA TURASI---
MIHRACE BU TURAYI
GÖZDELERİNE VER-
DİĞİ HEDİYELERE
KAZDIRIR---

POL'UN AKLI ESKİ ESRAR-
LI HATIRALARLA MEŞGUL-
DÜR- DAHA SONRA
KIŞLAYA GİDİNCE HİNT-
Lİ EMİR ERİNİ ÇAĞI-
RIR---

1
2

EVET. KUĞU KUŞU SA-
RAYININ KAPISINDA:
"SANA AIT OLAN HER
ŞEY: RUH, BEDEN,
ALTIN BENİMDİR,"
DİYE YAZILIDIR..

MÜCEVHER
KADINLARA
AIT OLSA DA
MI?

KUĞUKUSU SARA-
YIMI? YANİ MIHRA-
CENİN HAREM DA-
İRESİMİ DEMEK
İSTİYOR-
SUN?

ORAYA KİMSE GİRE-
MEZ. HATTÂ İNGİLİZ
BİLE! İÇERİ GİRE-
NİN CEZASI ÖLÜM-
DÜR!

KUĞUKUSU SARAYI! SAKIN
O ORADA OLMASIN!

ERTESİ GÜNÜ MIHRACENİN TERTİPLE-
DİĞİ SÜREK AVINDA--

ARKASI VAR

Mister Cak, iki yıl yattığı Fransız, eyalet hapishanesinden salıverildiği vakit eline 422 frank da para sıkıştırmışlardı. Aslı aranırsa, hakkı, 460 franktı ama, hapishanenin sırtına giydirdiği yollu ceketlerden birinde koca bir yanık deliği açtığı için, miadı dolmayan bu ceket kendisinde bırakılmış, lâkin tutarı olan 38 frank, alacağı paradan kesilmişti.

Mister Cak, bir saat sonra eksprese binip te Paris yolunu tuttuğu vakit, kompartiman arkadaşlarından hiçbirini, onun, bir dolandırıcılık işinden iki yıl delikte kaldığını sezmedi. Cak, yine işini uydurmuş, kendisine mükellef bir kat kostüm, bir pardesü ve bir şapka ile bir çift de yeni papuç temin etmişti. Yalnız bu kadar olsa yine iyi... Yeleğinin önünde kalın bir altın köstek sarkıyordu ve sol elinin küçük parmağındaki yüzüğün taşı, katiyyen sahte değildi...

Eyy!.. İş, becerenin, kılıç kuşanmanın; demişler!..

Maamafih şu son iki yıllık hapishane misafirliği, Cakın sergüzeşt hırslarını hayli frenlemişti. Kendi kendine: « Bundan sonra işi namuskârane yürütüp, kanunlarla tezat haline düşmemeli!.. » diye düşünüyordu. Ama, insanın, yüzüne bakılmıyacak bir mazisi olursa, hayatının yarısında namuskâr olmaya karar vermesi ve bu kararı tatbik etmesi zordur. Bunu yapabilmek için behemehal, muhit değiştirmesi, tanınmadığı, bilinmediği bir yere gitmesi lâzımdır. Böyle bir yolculuk için de para ister... Cebinde 400 frangı bulunan bir adam, nasıl yola çıksın?..

Cak, boyuna bir çare düşünüyor; boşta koyuyor dolmuyor, doluya koyuyor almıyordu. Yolculuk büyü-yünce bir sürü plân tasarlayıp, hepsini «sökmez!» notuyla reddettikten sonra nihayet tam tren Parise yaklaştığı sırada, birdenbire aklına pek parlak bir şey gelince Cakın yüzü güldü. Ufak valiziyle hemen Gar du Nord'un merdivenlerinden indi ve taksi şoförüne:

— Emperyal oteline çek!. emrini verdi.

Emperyal otelinin müdürü Mösyö Arson, son günlerde işlerin gidişatından pek memnundu. Otelini, nihayet seçkin muhitlerin ve kibar âleminin daimi uğrak yeri haline getirmişti. Geçen hafta Vikontes dö Peşöflör otele inmiş, sekiz on odalık bir daireyi kendi hesabına tutmuştu. Ayrıca İtalyan asilzadelerinden Feroni de hanımıyla beraber, geniş bir daire kiralamıştı. Bunlar, hem paralı kimselerdi, hem de oteli bütün kibar âlemine tanıtmaya vesile oluyorlardı. Mösyö Arson, asil muhitten gelen bu elek üstü müşterileri tutmak, memnun etmek için elinden gelen gayreti esirgemiyordu. Tam, garsonlara, asil müşterilere nasıl muamele edilmesi gerektiği hakkında yeni bir konferans geçeceği sırada birdenbire, otelin holün-

KİBAR OTEL

MÜŞTERİSİ.

Nakleden: C. C. Cem

den kendisini istiyen zilin çaldığını duyarak, yeniden yağlı bir müşteri geldiğini anlayıp merdivenleri dörder dörder atlıya atlıya hole seğırtti.

Bir de baktı, ki otel kâtipi; gayet zengin olduğu halinden belli, yüzünden düşen bin parça olur, denecek derecede mağrur bir adamla konuşmaktadır.

Mösyö Arson hemen atıldı:

— Emriniz efendim?.

— İki odalı bir daireniz boş mu Mösyö?.. Bir yatak, bir de oturma odası istiyorum.. Uzun zaman için tutacağım.. Şöyle altı ay için...

Arson, bu sözleri duyunca, iki büklüm olmuştu. Bir yandan müşteriyi asansöre götürürken, öte yandan da söyleniyordu:

— Size tahsis edeceğimiz mükem-

Cak Brod, bu suale cevap bile vermeğe lüzum görmiyerek, çatalın sapiyle masayı gümbürdetti:

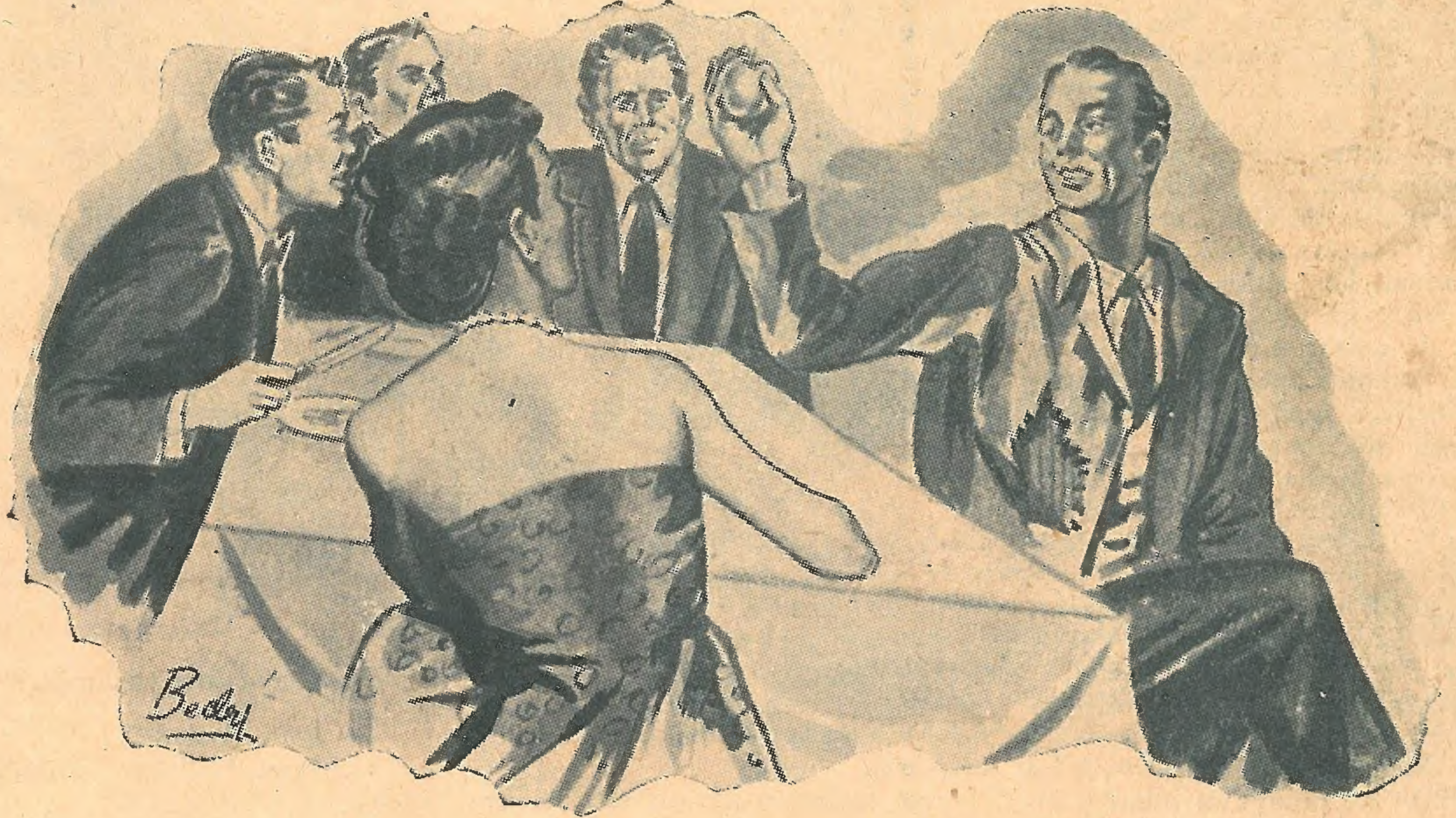
— Garson!.

Lokantada bulunan diğer müşterilerin başları kalkmış, gözler bu acayip müşteriye dikilmişti. Lâkin Cak, kimseyi umurlamıyordu. Gayet mağrur bir tavırla zengin bir öğle yemeği ısmarladıktan sonra bir yandan ağız dolusu yerken, öte yandan da karşısında oturan Feroni'ye sordu:

— Buranın yemekleri fena değildir sanırım?.

İtalyan, pek âsabı bozuk bir adamdı. Karşısındakine dehşetle baktı. Sonra birdenbire karısıyla beraber yerinden kalkarak lokantadan çıktı.

Cak, kahkahayı basmış, direktörü çağırıyordu:



« Buyurun Madam, pek lezzetlidir! » Sözüünü duyan kibar kadın, yaylıymış gibi yerinden fırlamıştı.

mel bir daire var Mister!. Bu daireyi hatırlınız için size, haftalığı 2000 franktan bırakabiliriz!.

Cak, öğle üstü, kendisini, otelin defterine: «Çinçinatili Cak Brod» olarak kaydettirdi. İlk haftanın 2000 frangını da gayet ihmalkâr ve mühimsemez bir tavırla ödedi. Şüphesiz, bu parayı ödeyebilmek için altın saatin kösteğiyle birlikte rehine konmuş olduğunu kimse bilemezdi.. Otel direktörü, ilk haftalığın alındığına dair makbuz sunarken:

— Mister Brod!. dedi. Affediniz! Fakat otelimizde uzun zaman ikamet edecek müşterilerin, kiraliyacakları daireyi, meselâ sizin gibi altı ay tutacaklarına dair bir mukavele imzalamaları âdettir.. Lütfen şu mukaveleyi de imza buyurmanızı rica ederim!.

Cak, mukaveleye bakmaya bile lüzum görmeden altına imzayı basmıştı.

Fakat otel direktörü, ertesi sabah, Çinçinatili müşterinin, lokanta salonunda, İtalyan asilzadesi Feronilerin oturmakta oldukları masaya yerleştiğini görünce, dehşetten ne yapacağını şaşırmıştı. Acele, yanına yanaştı:

— Amanın Mister, af buyurun.. Size başka bir masa ayırsak olmaz mı?.

— Gel yahu!. Gel be!. Bu benim masada oturan sersem herif de kimdi Allah aşkına?.

Direktör, yerin dibine geçmişti:

— Sıssst!. Asaletmeap hakkında böyle sözler söylemeniz yakışık alır mı?.

Lâkin Cak suratı asmıştı:

— Ne demek asaletmeap?.. Rahat bir yemek de mi yiyemeyeceğiz?.

İki saat sonra Feroni ailesi, oteli terkedip gitmişlerdi.

Akşam yemeği sıralarında otelin holünde dinlenen müşteriler, Mister Brod'un, ıslık çala çala merdivenlerden indiğini gördüler. Lâkin kıyafeti pek acayıptı. Ayağında rugan papuclar ve smoking pantolonu, ve lâkin sırtında bir tarafında koca bir yanık deliği bulunan yollu bir acayip ceket vardı. Adam, bu haliyle dosdoğru gidip Vikontes dö Peşöflörün yanına oturarak, ceketinin cebinden bir elma çıkardı. Hançer gibi bir bıçak da çekip elmayı soyduktan sonra dörde böldü. Bir dilimini Vikontese uzattı:

— Buyurun Madam!. Pek lezzetlidir!.

Vikontes, yaylı imiş gibi yerinden fırlayıp dışarıya kapağı dar atmıştı. Kadının masasında bulunan erkekli kadınlı asil müşteriler, pek

şaşalamışlardı. Cak, onlara da döndü:

— Havva kartlaşmış da artık elma yiyemez olmuş!.

Diye soğuk bir nükte savurunca, onlar da hep birden ayaklanıp lokanta salonundan çıktılar.

Otel direktörü, ertesi sabah Cakın kapısını tıkırdattı. Bu otelden çıkıp başkasına taşınması için ulti-matomu dayadı. Adam, Vikontesle beraber on, onbeş müşterinin daha otelden çıkıp gittiklerini söylüyordu. Ve lâkin Cak, rahat rahat esnedi:

— Neden otelden çıkıyormuşum? Bana mukavele imzalattınız. Burası hoşuma gitti!

Müdür, bu belâli müşteriden yakayı sıyırmak için denemedik yol bırakmadıysa da Cak, oralı oluyordu. Hattâ bir defasında otel garsonlarının kendi ayakkabılarını silip boyamadıklarını görünce papuçlarını alıp hole inmiş, orada, herkesin gözü önünde ayakkabılarını boyamaya başlamıştı. Aynı gün öğleyin, lokanta salonuna indiği vakit elinde bir ispirto ocağı, bir de tava bulunduğunu görenler, dehşetlerinden çıldıracaktı.

Cak hiç istifini bozmadan ocağı yakıp masanın üstünde soğanlı bir tava pırzolası pişirmeğe başlamasın mı? Direktör:

— Allah aşkınıza bu otelden gidin, size bir haftalık kirayı da geri vereyim! diyordu.

Cak güldü. O zaman direktör:

— Ayrıca bin frank da tazminat vereyim! dedi.

Cak yine güldü:

— Ne demek?.. Ben burayı altı aylığına tutmadım mı?.. Altı aylık kirası 50 bin frank eder.

Direktör, hiddetle haykırıyordu, fakat Cak devam etti:

— Zararı yarı yarıya paylaşıyoruz bayım!. 25 bin frank verirsiniz. Metelik aşağı inmem!.

Bir saat sonra bir otel garsonu, Cak'a zarf içinde paraları getirmişti. Sahte Amerikalı binlik banknotları teker teker sayıp yirmibeş tane olduğuna emniyet getirdikten sonra ispirto ocağıyla tavaşını ve yanık ceketini valizine koydu. Hiç istifini bozmadan, gayet yavaş adımlarla merdivenlerden indi ve otelden çıktı..

Cak şimdi Avrupanın en kibar o-tellerinde yatıyor. Keşfettiği usul sayesinde hem kimse, ondan davacı olamıyor, hem de bir indiği otele bir daha inmemekle beraber, Avrupada kendisine ömrü boyunca yetecek kibar otel bulunduğuna kanidir.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Sonra elindeki köpeği bırakarak kendini kardeşinin kucağına attı ve eski yün jileye başını dayadı. Delikanlı, boğuk bir sesle soruyordu:

— Ben buraya nasıl geldim? Nerdeyiz biz Patrisya? Bana ne oldu? Sen burada ne yapıyorsun?

Patrisya, söyleyecek söz bulamıyor, delikanlı da devam ediyordu:

— O doktor beni Vildzeeye götürdü. Adı doktor Kellermiş. Benim yanımdaydı ama, sonra birdenbire silâh sesleri işittik. O da kalktı gitti. Ben yerimden kımıldamadım, korkuyordum çünkü. Sonra zaten gürültü, başımı da ağrıttı. Birdenbire kapının tırmalandığını duydum, açtım. Bir de baktım ki Fil... Köpeği görünceye kadar dünyada senin de olduğunu tamamen unutmış gibiydim Patrisya... İşte bak sen. Hattâ adımı bile unutmuştum ben. Sonra köpeğin boynunda Londradan alıp gönderdiğim ve üstüne Patrisya Feyn yazdığım tasmayı görünce yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başladım.

Bir an durdu sonra sordu:

— Bugün ayın kaçı?

Genç kız, kardeşine telâşla baktı:

— Ayın 14 ü.. Hayır 15 i...

— Hangi ayın 15 i?

— Nisan kardeşim. Sen hastaydın da unuttun her halde.

Delikanlının şaşkın hali yavaş yavaş kayboluyordu.

— Tamam tamam! dedi. Şimdi hatırlıyorum. O adam bana bazı vesikalar verecekti. Ben de onları Londraya götürecektim. Dur dur.. Şimdi adamı hatırladım. Sefir, vazifemin çok ciddi olduğunu söylemişti. Ben de onları Londraya götürecektim. Dur dur.. Şimdi adını hatırladım. Sefir, vazifemin çok ciddi olduğunu söylemişti.

Patrisya birdenbire kapıya doğru koşmuştu. Araladı ve bir an dinledikten sonra kapattı. Kardeşinin yanına döndü:

— Şimdi sana bütün bunları anlatmak uzun sürer! dedi. Vaktimiz dar. Buradan gitmemiz lâzım.

Delikanlı, kardeşinin bileğini yakaladı:

— Gidemeyiz! dedi. Evvelâ bu vesikaların ne olduğunu bilmem lâzım.

Kardeşi sabırsızlıkla söylendi:

— Çaldılar onları Cimmi!

— Çaldılar? Kim yaptı bu işi?

— Senin hoşuna giden o kadın çaldı. Hani Arlet Lasan. Casustu o kadın.

Delikanlının yüzünde muztarip bir hayret ifadesi belirdi:

— Arlet mi? Nasıl olur? Yanımdaydı o benim..

Sonra kız kardeşini kendine çekti.

— Bunun için mi ayrılıp gitti yanımdan?

Ve Patrisyanın sustuğunu görerek kaşlarını çatı:

— Benim Hamburga gittiğimi ondan başka bilen yoktu. Ağabeysinin Naziler tarafından tevkif edildiğini söyleyerek peşimden Hamburga gelmişti. Nerede şimdi? Bana boyuna, beni onun yanına götürdüklerini söyleyip durdular.

Kız kardeşi, kolunu Cimminin omuzuna attı:

— Unut onu Cimmi! İnan bana Bizim imdadımıza gelecekler. Ben Amerikadan seni aramaları için dört kişi gönderdim. Demincek duyduğumuz silâh sesleri her halde onların olacak. Zaten köpeğimin burada bulunuşu da onların yakınlarında olduklarını gösteriyor. Çünkü ben fili Baden-Badende bırakmıştım. O adamlardan ikisi, binbaşı Hartiganla Robert Dallas da oradaydılar. Mademki köpek burada demek onlardan birisi veya ikisi, izimizi takip ederek buraya geldi.



Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 36



Sonra, köpeği bırakarak kardeşinin göğsüne yaslandı.

Allahtan onları öldürmemiş olsunlar da..

Bu düşünce, zavallı kızı korkudan titretti.

— Maamafih biz onları beklemiyelim Cimmi. fırsat bulur bulmaz kaçalım hemen

Sözünü bitirmeğe fırsat bulamadı. Çünkü kardeşi eliyle ağzını kapatmıştı. Aynı anda kapı yavaşça açıldı ve karşılarında birdenbire perişan kılıklı bir serserinin dikildiğini gördüler.

Adam tıraşsızdı. Yüzü yarı yarıya toz ve çamura bulandığı için tanınması çok güçtü. Esvapları yırtılmış, papuçları kirece bulanmıştı. Fakat Patrisya adamın mavi gözleriyle, çevik hareketlerine bakınca hemen tanıdı. O da genç kızı görünce gülümsedi:

— Bu şato da kale gibi bir yermiş, dedi. İçeri girinceye kadar akla karayı seçtim. Ama nihayet girdim işte.

Sonra bakışlarını Cimmiye çevirerek ilâve etti:

— Kardeşiniz değil mi? Çok benziyor size.

Ceymis Feyn, soğuk bir tavırla sordu:

— Kimsiniz siz?

Cevabı Patrisya verdi:

— Robert Dallas! Sana bahsettiğim dört yardımcıdan biri.

İngiliz, delikanlıya dikkatle bakarak söylendi:

— Çok zorlu günler geçirdiniz. Fakat halinize bakınca artık iyileşmiş olduğunuz anlaşılıyor. Şimdi nasılsınız?

Cimmi soğuk tavrını muhafaza ediyordu:

— İyiyim! dedi.

Patrisya, Dallasın kulağına fısıldadı:

— Geçmişte tekrar hatırlamaya başladım. Şimdilik onu bir şeye karıştırmıyalım. Buradan hayırlısıyla çıkaralım da..

Delikanlı bu sözleri duymuştu:

— Hayırlı. dedi. Benden çaldıkları vesikaları bulmadan, şuradan şuraya gitmem.

Dallas güldü:

— Şimdilik orası mühim değil. Ben buraya girinceye kadar az çekmedim. Buradan çıkmak da daha kolay olmalıyacak sanırım.

Genç kız, Dallasın eline sarılı kan bulaşmış mendili gördü:

— Yaralandınız mı? Size ateş mi ettiler?

İngiliz:

— Bir şey değil! diye cevap verdi. O Allahın belâsı duvara tırmanırken cam parçaları elimi kes-ti. Yalnız acaba bizim zavallı Hartiganı öldürdüler mi diye düşünüyorum.

Genç kız dehşet içinde baktı:

— Binbaşımı mı? Sahi mi söylüyorsunuz?

Dallasın bakışları bulanmıştı.

— Bilmem ama içimde kötü bir duygu var! dedi.. Şatonun kapısını çaldığı vakit bir pencere açıldı, üstüne ateş ettiler. Zavallının yere düştüğünü gördüm. Biçare Hartigan! Ondandır ne olduğunu görmedim.. Kargaşalıktan istifade ederek şatonun arkasına sığıştım. Duvarı aşan bir ağaca tırmanarak içeriye atladım.

Ve ayakları altında dolaşan köpeğe bakarak:

— Fil, Hartigan'ın kucağındaydı.. dedi. Ne ise ki o girebilmiş buraya hiç değilse..

Genç kız mendilini çıkardı:

— Zaten ben de köpeği görünce sizin buralarda olduğunuzu anladım. dedi.

— Şu elinize bakayım bir kere..

Dallas söylendi:

— İstemez, istemez! Zaten mühim bir şey değil canım. Siz Grundla konuştunuz mu?

Patrisya başıyla tasdik etti:

— Görüştük. Evraklar için benden yarım milyon dolar istedi.

Ve sonra kısaca aksak bacakla konuştuklarını hülâsa etti. Cimmi Feyn, bunları duyunca:

— Deli mi bu herif? diye söylendi. Böyle şantaj yapıp da para kopartacağını mı umuyor?

Sonra birdenbire kapıya doğru koşarken Dallas'a seslendi:

— Siz de gelin. İkimiz bu haydutlarla başa çıkarız..

Lâkin İngiliz, koridordaki gürültüleri dinliyordu. Delikanlıya:

— Yavaş olun yavaş! dedi! Koridorlarda sesler var!

Sonra dönerek izah etti:

— Bakın şimdi.. Bir döğüş planı yapmadan önce kaç düşmanımız olduğunu bilmemiz lâzım. Zavallı Hartigan hücumla içeriye gireyim derken hepimizi meydana verdi. Zannımca Grund yolculuğa niyet ediyor. Bahçede küçük bir tayyare meydanı var Miss Feyn. Ve sizin tayyare de uçuşa hazır bir halde orada bekliyor. Tayyarenin etrafında iki makinistle tayyareci tulumu giymiş bir adam, yani üç kişi gördüm Galiba motorda bir sıkıntıları var. Silâh sesleri kesildiği zaman Grund da bahçeye indi ve çabuk olmalarını tenbih etti. Ben de bu fırsattan istifade edip bahçeden alt ka tence-relerinden birine sıyrıldım ve içeriye girdim. O üç tayyareciyi şimdilik hesaba katmazsak evin içinde Grund'dan doktor Keller'den ve mutfağın yanında gördüğüm yabani yüzlü bir kadından başka korkacak bir kimse yok galiba..

Patrisya izah etti:

— Frav Şrat'tır o. Benim gar-diyanim. Çantamdaki bütün paramı çaldı.

Ceymis Feyn yukarıdan alan bir eda peydahlamıştı. Dallas'a:

— Canım, dedi. Bukadarcık insanla başa çıkamayız mı diyorsunuz?

Dallas delikanlıya aksi aksi baktı ve cevap verdi:

— Sizi alâkadar edecek tek şey size emanet edilmiş olan vesikaları bulmak ve üzerinize almış olduğunuz vazifeyi başarmaktır. Çünkü siz, eğer ölmüşse zavallı arkadaşım Hartigan gibi yapamazsınız. Şerefimizi kurtarmak için hayatınızı korumanız lâzımdır. Üstelik bu heriflere bol keseden yarım milyon dolar bağışlamak istemiyeceğinizi de umarım. Bu itibarla siz, dilediğiniz gibi hareket etmeyiniz de, kız kardeşinizin ve benim sözümü dinleyiniz!

Cimmi hiddetinden kıpkırmızı kesilmişti. Sinirli ve keskin bir sesle:

— Sizden emir alacak değilim! dedi.

İngiliz, Miss Feyn'e dönüp sordu:

— Kardeşinize, peşine takılmış olan Amerikan gizli teşkilât memurlarından bahsetmediniz mi yoksa?

Ve Patrisya'nın başıyla hayırladığını görerek devam etti:

— Durumunuzun gayet kötü olduğunu bilmiyorsunuz galiba.. Amerika hükûmeti sizin plânları Grund'a sattığınızdan emin bulunuyor.

(Arkası var)

ÖLÜNÜN

ESİRİ



Bedi

Nakleden: Serap DERMAN

katli hareket ederek arkasında en küçük bir iz bırakmamıştı. Ve Stempson'un vurgunlarını daima ilk olarak elden geçiren meşhur çalınmış eşya alıcısı Jacobs'dan başka hiç kimse bu hırsızlığın onun marifeti olduğunu bilmiyordu.

Jacobs, hayatını bu tarzda kazanarak Karun kadar zengin olmuş bir adamdı. Hakkında birçok sayılar çıkarılmıştı ve gayet düşük fiyatlar verdiği malları kendisine satmak istemiyen müşterileri polise ihbar ettiği söyleniyordu. Fakat son zamanlarda Jacobs'un ortağı olan Stempson artık bu dedikoduları unutmuyordu.

Şimdi, ilk defa olarak bu ortaklığın hakiki mâna ve değerini anlamaya başlamıştı. Matson'un mücevherlerini cebine koyan Jacobs'un, bunlara tamamiyle sahip olabilmek için onun deliğe tıkmamasını arzu edeceği gayet tabii idi.

Stempson: «Bunu daha evvel anlamamakla ne büyük aptallık etmişim,» diye düşündü. «Fakat beni ele verirse bu onun da yanına kalmaz. Polise, içinde Matson'un mücevherlerinin bulunduğu gizli kasanın yerini söylersem, o da benimle beraber demir parmaklıkların arkasını boylar. Çünkü enayinin, kasanın nerede olduğunu bildiğinden haberi yok...»

Stempson burada yanıyordu. Zira Jacobs, ortağının kasa hakkında malûmat sahibi olduğundan haberdardı ve bu yüzden de gereken tedbirleri alarak mücevherleri ve onu okka altına sokabilecek bütün eşyaları çelik dolaptan çıkarıp başka bir yere nakletmişti. Şimdi de Stempson'un merkeze götürüldüğünü öğrenmişti ve oradan çıkınca kendisini ziyarete geleceğini kuvvetle tahmin ediyordu.

Son günlerde yatak odasının kapısını kalın sürgülerle emniyet altına almış ve başucuna da herhangi bir tecavüze, çabucak polise bildirmek için bir telefon koydurmuştu. Stempson bu suretle artık onun yanına giremezdi. Zaten ortağının kendisini değil, kasanın muhteviyatını istediğini biliyordu ve bunları da emrine âmade kılmıştı...

Jacobs da maalesef bu noktada

Akşam üzeri evine gitmekte olan Stempson, mesleği dolayısıyla evvelce tanışmış olduğu Scotland Yard memurlarından biri tarafından gevrilince, gayet mâsum bir tavır takınarak bu işe hayret etmiş göründü.

Nazik bir sesle: «Bir yanlışlık var herhalde,» dedi. «Beni mutlaka başka birisine benzetiyorsunuz. Çünkü uzun zamandanberi gayet doğru...»

Adam: «Şimdi de doğru, dört ay evvel ayrıldığın yere döneceksin,» diyerek sözünü kesti. «Haydi, Stempson, numarayı bırak. Biz birbirimizi iyi tanırız. Hem merkezdeki müfettiş de seninle biraz ahbablık etmek istiyor.»

Detektifle beraber yürümeye başlayan hırsız bir yandan da «Çok namuslu bir hayat sürmediğimi kabul ederim,» diyordu. «Fakat kanuna aykırı hiçbir harekette bulunmama ya yemin etmiştim.»

«Öyleyse Matson'un dükkânındaki mücevherleri de uykudayken araklamış olacaksın. Ama bu palavraları Müfettişe bakalım yutturabilecek misin?»

Fakat müfettişin kendisi de, Stempson'un artık doğru yola saptığı hususundaki iddialarını sarsamadı ve soygun gecesi başka yerde olduğunu ispat etmesi üzerine biraz sonra serbest bırakıldı.

Polis merkezinden çıkar çıkmaz yüzündeki mâsum hayret ifadesi hemen yerini yakası açılmamış küfürlere ve korkunç bir öfkeye terketti.

Bir zamanlar Stempson, sıhhi sebepler yüzünden Amerikadan İngiltereye gelmeden önce, ancak tabancası ile temizleyebileceği bir işi tasarlarken bu hâli alırdı ve şimdi de gene öyle olmuştu.

Matson'un dükkânında gayet dik-

KESKİN ZEKÂ



Ahmet Ağanın kesesinde bir miktar para var. Bununla beş alacaklısına borcunu ödeyecek. Alacaklıların alacakları şöyledir:

(B), (A) nın aldığından 1/8 daha fazla alıyor. (C), (B) nin aldığından 7/9 unu alıyor. (D), (C) nin aldığından 1/3 daha fazla alıyor. (E) de (D) nin aldığından 5/6 sını alıyor.

(B) nin (C) den 270 lira fazla aldığını bilirse, acaba her birinin alacağı nekadardır?

★ ★ ★

(52) nci sayıdaki Keskin Zekâ bulmacasında tramvay şirketi, bu 6 kilometrelik hatta (16) araba tahsis etmişti.

SİNEMA



Joan Crawford

Hayatı Joan Crawford bugün kırkını geçtiği halde, gençliğinde görmediği bir şaşaa devri sürmekte. Mesleğinin zirvesinde, zengin, meşhur ve gözde. Halbuki Joan hayata gayet fakir bir ailenin kızı olarak, gayet fena şartlar içinde atılmıştı. Onun nasıl keşfedilip sinema yıldızı olduğuna dair birçok hikâyeler anlatılır. Fakat resmi biyografisinde bir mağazada satıcılık yaparken bir prodüktörün gözünü çektiği yazılıdır.

Filmleri Önce Three Dancing Daughters filmindeki danslarıyla meşhur olan Joan Hollywood'da çlgın bir dansöz olarak nam saldı. Kendisi seneler geçtikçe dram rollerine merak sardı ve Yaralı Kadın filmindeki rolüyle hakikaten iyi bir aktris olduğunu ispat etti. Fakat onun meslek hayatını artık doldurduğuna inanan MGM kontratını yenilemedi. Bunun üzerine Warner Bros.'a geçen Joan, Mildred Pierce - Ömre Bedel Kadın filmindeki fedakâr anne rolüyle Akademi Mükâfatı'nı kazandı. Maamafih son filmi olan Flamingo Road'da saçlarını sarıya boyuyor ve gene çlgın danslar yapıyor.

hataya düşüyordu, çünkü gözü kanlı ortağına onun hesabını görmek, mücevherleri çalmaktan daha cazip görünmeye başlamıştı.

Stempson ertesi sabah hemen Jacobs'un apartmanının tam karşısında bir oda kiraladı, fakat burası biraz daha yüksekteydi ve penceresinden çalınmış eşya alıcısının yatak odasını tamamiyle görmek kabildi. Pencerenin yanına da lüzumu halinde kullanılmak üzere, sesi boğucu tertibatı ve gece dürbünü olan gayet iyi marka bir tüfek yerleştiren Stempson için, artık sokağı katedip Jacobsun dairesine girmek ve kasanın içine, kıymetli eşyaların yerine onun cesedini yerleştirmek isten bile değildi.

Jacobs bu kasayı, hiç kimsenin nazarı dikkatini celbetmemesi için mozaik döşemenin altına inşa ettirmişti. Hususi olarak getirttiği İtalyan ustalar, oldukça hatırı sayılır bir sükût payı da almış oldukları halde memleketlerine dönmeden önce görevlik etmeden duramamışlardı ve şimdi kasanın, Amerikan barın arkasındaki duvarla yemek odasının arasındaki gizli kapağın altında olduğunu Stempson'dan başka

bilenler de vardı. Fakat o kabiliyetine güveniyordu ve bu gece memleketin en zengin adamlarından biri olacaktı.

Jacobs gece yarısından biraz önce evine döndü, soyundu ve kasanın üzerine yerleştirdiği hususî yay tertibatının iyi çalışıp çalışmadığını kontrol ettikten sonra yatağa girdi. Eğer Stempson penceresinden, Jacobs'un kasanın kapağını muayene ettiğini farkedebilseydi, aklına o kadar fazla güvenmekten vazgeçerdi. Fakat o sadece düşmanın yattığını gördü ve bir dakika sonra tüfeğini yastığının üzerindeki başa çevirerek dikkatle nişan alıp tetiği çekti. Silâhtan çıkan hafif ses sokağın gürültüsü arasında kaybolup gitmişti. Jacobs'un odasının penceresi de zaten açıktı ve bu yüzden işi büsbütün kolaylaşmıştı.

Biraz sonra elinde boş bir bavul olduğu halde ortağının apartmanına giren Stempson, yatak odasının kapısının içerden sürgülenmiş olduğunu görerek güldü. Ceset simdilik bekliyebilirdi. Vakit kaybetmeden bir koltuk çekerek üzerine çıktı ve tavanın ortasından sallanan büyük

(Devamı 14 üncü sayfada)

AKILLI DUL

Nakleden: Semih DEMİRCİ



Kadın, kapıdan içeriye maskeli birinin girdiğini görünce dehşet içinde kaldı.

Örümcek Marsh akşam üzeri Serpentin gazinosunda Nan Magraw'la buluştu. Keskin bakışlı ve yakışıklı bir adamdı. Sırtına iyi dikilmiş bir lácivert elbise giymişti ve hiç gülmeyen yüzü neş'eli tebesümlele ışıldıyordu.

«Sana iyi bir haberim var, sevgilim..» dedi. «Bu gece saat tam onbirde Madam Vynckel'in elmas gerdanlığı cebime girmiş olacak.»

Kız güzel gözlerini kırıştırtarak sordu:

«İyi ama, bu işin çok tehlikeli olduğunu biliyor musun?»

Adam omuzlarını silkerek: «Orası umurumda bile değil..» diye cevap verdi ve Nan'a biraz daha sokuldu: «Yarından itibaren hayatımız tamamiyle değişecek. İstedığımız gibi yaşayabileceğiz artık.»

«Demek ki dans salonunda rastladığın o at suratlı kadını nihayet yola getirdin?»

«Evet. Hem bundan sonra Madam Vynckel'in aşısı ile dansetmek azabından da kurtulacağım.»

«Herşeyi öğrenebildin mi bari?»

«Aşağı yukarı. Doktor geçen hafta dul kadına, bir ay için yerinden kalkmamacasına istirahat etmesini söylemiş. Yani akşamları mücevherlerini takıp dışarı çıkamıyacakmış artık. Yemeğini yiyerek ikinci kattaki odasına çekilip saat onbiri çeyrek geçeye kadar dinleniyor ve sonra hemen yatağa giriyormuş.»

«Yatak odasının da nerede olduğunu biliyor musun?»

«Tabii. Üçüncü katta bahçeye bakan oda.. Gerdanlık da yatak odasında, duvara gömülü kasanın içinde saklı.. Hem bu akşamı tercih etmemin sebebi var. Aşçı kadın doğum günü münasebetiyle arkadaşlarını davet etmiş. Gece yarısına kadar alt katta eğleneceklermiş. Beni de çağırdı ama çok mühim bir işim olduğunu söyliyerek kabul etmedim.»

«Talihin açık olsun, Marsh.»

«Tesekkürler... Şimdi bana müsaade edersen eve gidip takımı taklavatı topluyayım.»

«Yarın akşam seni görebilir miyim?»

«Elbette sevgilim. Fakat dans salonunda değil.. Allahısmarladık.»

Gece zifiri karanlıktı. Madam Vynckel'in muazzam köşkünün alt



Öteki Dünyada



Bond sokağındaki kuyumcu dükkanından çıkan Jimmie Hathersedge, kaldırımın kenarında bir lâhza durakladıktan sonra yolun öbür tarafına geçmek üzere yürümeye başladı, fakat karşıdan gelen otobüse çarpmamak için üstüne doğru direksiyon kollarını karmızı spor otomobili görmemişti.

Birdenbire kulaklarını acı bir fren gıcirtısı tırmaladı. Koskocaman bir canavarın onu altına almak üzere olduğunu hissetti ve sonra tuhaf bir sessizlik ortalağı kapladı.

Bu çok hayret verici bir sükunetti ve Jimmie gayet sakin bir dalgınlık içindeydi. Ne olmuştu? O sadece her gün Londra sokaklarında rastlanan kazaların birinden kaçmaya çalışmıştı, o kadar. Etrafına bakmadan yürüdüğü için kabahat biraz da kendisindeydi ve büyük bir felâketten kurtulduğu için Allah şükretmeliydi.

Her zamanki gibi Myrtle'yi düşünmeğe başladı. Biraz evvel satın aldığı bileziği görünce kimbilir ne kadar sevinecekti. Çünkü küçük çocuklar gibi o da parlak şeylerden hoşlanırdı. Kutunun kapağını açtığı zaman neşe ile ellerini çırpacak ve kollarını boynuna dolayarak onu, kendisine mahsus sade ve acemi tavırlarla kucaklıyacaktı.

Jimmie kızın fakir olduğuna sevinirdi. Acaba bugün vereceği haberi, onun için tasarladığı bu sürprizi nasıl karşılıyacaktı? Kafası bunlarla okadar meşguldü, ki sağına soluna bakmadan yürüyüvermişti ve az kalsın ölecekti...

Toplanan kalabalığı şaşkın bir tavırla süzdü. Polisler hafifçe topallayan bir kadını kollarından tutarak götürüyorlardı. Derhal buradan uzaklaşması lâzımdı, yoksa geç kalacaktı.

Eskiden böyle bir şey olduğu zaman hemen koşup yardıma muhtaç kimselere faydalı olmağa çalışırdı. Fakat şimdi aklı başka yerdeydi. Etrafı gürültü doluydu ve Jimmie hâlâ içinde o garip sessizliğin hâkim olduğu kendisine ait ve bambaşka bir dünyada yaşıyordu sanki.. Tekrar Myrtle ile randevusu olduğunu hatırlıyarak sabırsızlandı.

Jimmie çok zengin bir adamdı ve o sabah avukatı ile konuşup vasiyetnamesini yazdırarak her şeyini Myrtle'ye bırakmıştı.

Acele etmeliydi. Fakat bu fikirde tuhaf bir şey vardı, zira hiç kimse ona mani olmadan ve hiç kuvvet sarfetmeksizin kayar gibi ilerleyebileceği

katından neş'eli kahkahalar duyuluyor, ikinci kattaki odalardan birinin penceresinin aralığında da bir ışık huzmesi sızıyordu.

Kilisenin saati onu çaldı. Evin arkasındaki küçük bahçeyi sınırlıyan çalıların arasından çıkan Örümcek, çimenlerin üzerine basarak eve yaklaştı. Duvara sıkıca raptedilmiş olan sağlam su borularını elleriyle yokladıktan sonra tırmanmaya başladı.

Aşağıda eğlencelerin gürültüsünü geride bırakacak kadar yükseldikten ve Madamın perdeleri örtülü odasının da önünden geçtikten sonra üçüncü kattaki pencereyi hafifçe aralayıp içeri atladı.

Elektrik fenerinin ışığını dolaştırarak ev sahibesinin pahalı eşyalarla döşeli yatak odasını çabucak gözden geçiren Marsh, perdeleri kapadı, kapıyı yavaşça açıp etrafı dinledi ve yalnız olduğuna kanaat getirerek kasanın önüne oturup işine başladı.

Yatağın başucundaki komodinin üstünde ufak bir masa lâmbası duruyordu. Marsh onu yanına getirip düğmesini çevirerek ziyayı arttırdıktan sonra parmaklarını bir müddet daha çiçekli duvar kâğıdının üzerinde dolaştırdı. Çok geçmeden kasanın madenî sertliğini hassas elinin altında hissetti ve cebinden bir alet çıkarmasıyla duvara gömülü kapağı açması arasında çok kısa bir zaman geçti. Hemen deriden yapılmış mücevher kutusunu dışarı çıkardı. Birkaç dakika sonra milyonlar değerindeki gerdanlık avucunun içindeydi. Lâmbayı eski yerine bıraktıktan sonra taşları teker teker gözden geçirdi ve sunturlu bir küfür savurarak gerdanlığı pencereden dışarı fırlattı.

Nakleden: A. B. CANGİL

benziyordu.

Bu yüzden de hiss olunmaz bir şekilde ve çabucak Kesington'daki küçük otele vardı. Myrtle burada annesi ile beraber oturuyordu. İkinci sınıf, oldukça harap ve Myrtle'ye hiç yakışmayan bir yerdi burası! Her zamanki gibi geldiğini haber vermeden kızın oturduğu odaya girdi. Fakat Myrtle'nin yüzündeki ifade onu şaşırttı. Küçük ve güzel ağzının köşelerine öfkeli ve huysuz mânâlar yerleşmişti. Hiç gülmeden başını kaldırdı ve Jimmie, kızın aklından geçenleri konuşmadan da anlayabileceğini hissederik ürperdi. Halbuki Myrtle'nin düşüncelerini, somurtkan dudaklarından döken kelimelerden, yahut çiçeğe benzeyen yüzünün güneşi örten bulutlar gibi gölgeleyen üzgün ifadelerinden bile keşfetmek bile imkânsız olurdu.

Jimmie orada duruyordu, fakat Myrtle henüz onu görmemişti. Tam o esnada kapı açıldı ve annesi içeri girdi.

«Dışarı çıkacağını zannetmiştim» dedi.

Myrtle elindeki kitabı fırlattı ve omuzlarını silketti.

«Jimmie'yi bekliyorum, hiç böyle geç kalmazdı.»

«Evet, mutlaka çok mühim bir şey onu yolundan alıkoymuştur.»

Bu, yorgun görünüşlü, şişmanca bir kadındı, fakat bir zamanlar çok güzel olduğunu anlamak gayet kolaydı. Siniirli ve endişeli hali Jimmie'nin gözünden kaçmadı.

Tekrar Myrtle'ye bakan adam, onu düşündürdün şeyi gözlerinden okuyarak fena halde üzüldü.

Annesi tatlı sesiyle kızı teselli etmeye çalışıyordu.

«Üzülme yavrum, biraz sonra mutlaka gelir.»

«Hayır üzülmiyorum.. Fakat beni bekletmeye başlaması hiç hoşuma gitmiyor.. Buna tahammül edemem.» Kolundaki pırlanta saate bakarak devam etti. Bu da Jimmie'nin hediyelelerinden biriydi. «Niçin gecikti acaba? Yarım saat önce burada olması lâzımdı halbuki...»

Kadın endişeliydi. «Geldiği zaman onu azarlıyacak mısın yoksa?»

«Merak etme, o kadar aptal değilim? Bu sefil hayattan bizi ancak o-

Bu esnada Madam Vynckel tam döşemenin altına isabet eden oturma odasındaki sezlonga uzanmış dinleniyordu. El işi sepetini de yanıbaşına, halının üzerine bırakmıştı.

Birdenbire gülümsemesi dudaklarında dondu, kaldı. Kapı yavaşça açılmış ve içeriye bir adam girmişti. Yüzü maskeliydi, elinde de uzun şeritler halinde kesilmiş çarşaf parçaları taşıyordu. Odanın ortasına doğru ilerledi ve bir iskemle çekerek kadının karşısına oturdu. Sapsarı kesilen Madam korkuyla kesik bir feryat kopardı. Bu esnada elindeki iş de yere düşmüştü.

Örümcek neş'eli bir sesle: «Sizile biraz çene çalmaya geldim..» dedi. «Aşçınızın dostuyum da... Söylediğine göre benimle epeyce alâkadar oluyormuşsunuz. Şimdi zannettiğimden de daha zeki olduğunuzu ispat edin, bakalım...»

Odryı tarayan keskin bakışları yazıhanenin üzerinde duran kapalı bir zarfa takıldı. Yerinden fırlayıp mektubu açtı, okudu ve bir kahkaha attı:

«Bak sen hele!. Midas Sigorta Şirketine, gerdanlığın çalındığını haber veren bir mektup ha!. Bu ne acele yahu...»

Kadına doğru takdîrkâr bir nazar atfederek devam etti: «Demek ki böyle bir şey olacağını evvelden tahmin ediyordunuz.. Öyle ya.. Aptal aşçınız muhakkak günün birinde devam ettiği dans salonunda benim gibi bir açığöze rastlıyacaktı. Hiçbir erkeğin ona, sadece kokmuş suratının hatırı için yüz vermiyeceğini de gayet iyi biliyordunuz. Hepsi güzel ama, benim geldiğimi nereden anladınız?»

Kadının yüzüne biraz renk gel-

(Devamı 14 üncü sayfada)

nun kurtarabileceğini anlamıyor muyum zannediyorsun.»

«Onu seviyorsun tabii.. Çok iyi ve ağırbaşlı bir çocuk. Başına bir şey gelirse üzülmürüm doğrusu.»

Myrtle tekrar omuzlarını silketti ve istihfafla: «Aman anne, sen de..» dedi. «Öyle yumuşak kalpli ve romantiksin ki. Allahtan ben sana benzememişim. O beni istiyor ve istediğine sahip olacak. Ben de özlediğim şeylere onun sayesinde kavuşabileceğim. Jimmie'yi sevip sevmememin bunların yanında ne ehemmiyeti olabilir...»

Jimmie onun melek görünüşünün altına gizlenmiş olan kötü ruhu birdenbire anlamaya başlamıştı.

Telefon acı çağırdı. Kız: «Belki de Jimmie'dir» diyerek yerinden kalktı ve delikanlı onun yüzünde beliren soğuk ifadeyi görerek hayretler içinde kaldı.

Fakat annesi ondan evvel davranıp ahizeyi kulağına götürdü. Birden bire yüzü sapsarı oldu, ve elleri titremeye başladı. Bu Myrtle'nin de gözünden kaçmamıştı. Merakla sordu:

«Ne var?»

«Aman Allahım... Ne feci şey...»

«Jimmie mi?»

«Evet... Bir kaza olmuş.»

Myrtle'nin gözleri korkuyla büyüdü. Jimmie onun kendisini değil, elde etmek üzere olduğu serveti kaybedeceğini düşünerek ıstırap çektiğini artık biliyordu.

Kız: «Ölmüş mü? diye bağırdı, fakat annesinin Myrtle'ye söylediği cevabı Jimmie işitmedi.

Gözlerinin önündeki sis dağılmaya başlamıştı. Sanki karanlık bir tünelden yeryüzüne doğru çıkıyor gibiydi. Buruna içi bayıltıcı bir kloroform kokusu çarpı... Çok hafif konuşmalar duydu. Sonra yanbaşında beyaz gömlekli bir adamın durduğunu farketti.

Birisi: «Fevkalâde enteresan bir vak'a.» dedi.

Baska bir ses: «Evet!» diye tasdik etti; «Kalbi uzun bir müddet durduktan sonra çalışmaya başladı.»

Jimmie'nin beynini bürüyen dumanlar yavaş yavaş uzaklaştı. Ondan bahsediyorlardı. Kendisine geldiğini farkeden doktor üzerine doğru eğildi.

«Talihin varmış, delikanlı,» dedi.

«Yakam ucuz kurtardın...» Jimmie sargılar içindeki başını kımdıttı ve yüzünde acı bir tebessüm belirdi.

«Doğru...» diye mırıldandı. «Hem de öyle talihli imişim ki bilseniz...»



NAT PINKERTON

BİR MECMUADAN KESMİŞTİM.. SİZ GÖSTERMİŞTİNİZ.. LONDRA'YA GELİRKEN TAYYARE DE...

HAKİKATEN DE DEDİK. LERİ GİBİ ŞEYTAN KUMARBAZIN BİRİ.. KAYBOLDUĞU GECE KUMAR OY NAMIŞ.

KUMAR HA.. BELKİ BU BİZE BİR İPUCU VEREBİLİR. GENÇLİĞİMDE LONDRA POLİSİ İLE ARAMDA GEÇEN HADİSEDE ENVEL BÜTÜN KUMARBAZILARI TANIRDIM..

DENİZE DÜŞEN YILANA SARILIR. ESKİ ARKADAŞLARI NI ZİYARET ET. TELEFON..

DORYAN!.. BANNİS-TERİN CESEDİNİ BULMUŞLAR.



54



MORİSON'DA İŞ VAR MI NE?



NAT.. İYİ Kİ GELDİN.. ZAVALLI BETYA HERŞEYE RAĞMEN ÜMİT ETMİŞTİM.

TELAŞLANMA ÇANIM.. SANA N'OLDA İRŞEYİ NLAT..

MÜFETTİŞ FORSAYT TELEFON ETTİ. NEHİRDE BİR KADIN CESEDİ BULMUŞLAR BETYA ZANNEDİYORLAR.. BENİ ÇAĞIRIYORLAR. BİR DE BETYA'NIN RESİMİNİ İSTİYORLAR AMA YANIMDA YOK.

BENDE VAR.

NAT.. BETYANIN RESİMLERİNİ KESTİN HA.. HİÇ SÖYLEMEDİN. NE ZAMAN KESTİN BUNLARI?

BİR AY KADAR EVVEL.. HAYDİ FİNDİ GİT HAZIRLAN.

RESİM BENİM.. SARIN HA.. KISKANÇI BENİN YÜZÜNDEN KISKANDI. GİDİP ANLATAYIM MI?



PINKERTON BİZE BETYANIN RESMİNİ BULDU.

YAZIK Kİ BİR İŞE YARAMIYACAK.. AMERİKADAN KIZIN DİŞLERİ HAKKINDA RAPOR İSTİYECEĞİZ. CESEDİN BAŞKA TANINACAK YERİ KALMAMIŞ.

TAYMİS.. TEN HER GÜN BU KADAR CESET ÇIKAR.

ELİZABET OL DUSUNA NASIL HÜKMETTİ NİZ?

ELİMİZDE KUVVETLİ BİR DELİL VAR.

BETYANIN MAYOSU.. YOK.. YOK.. OLANAZ.



OTOMOBİL ÇAĞIR MORİSON.. MİS DORYAN FENA OLDU. ONU OTELE BIRAKALIM..

DENEK ARTIK HİÇ ŞÜPHE YOK HA?

MAALESEF MAYO İNKAR EDİLEMEZ BİR DELİL

ÖYLEYSE LORD VİN. TERBRU. KUN HALİ FENA..

SANA FENA BİR HABERİM VAR KARLO.. MİS BANNİS-TERİN CESEDİ BU LUNMUŞ..

AMA ONU BEN DÜRMEDİM



54

OTELDE

APRASI VAR



BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA



AMAN DİKKATLİ OL YAVRUM. BİZİ YAKALARIYSA BRIK'E YARDIM EDEMİYİZ..



54

ALLAHIM! MAĞARAYA GİDEN YOL ÇÖKMÜŞ.. VE DEHLİZİ KAPANMIŞ..



SAKIN BRIK DE ALTINDA KALMIŞ OLMASIN.. HAYIR HAYIR BUNA İNKAR YOK..

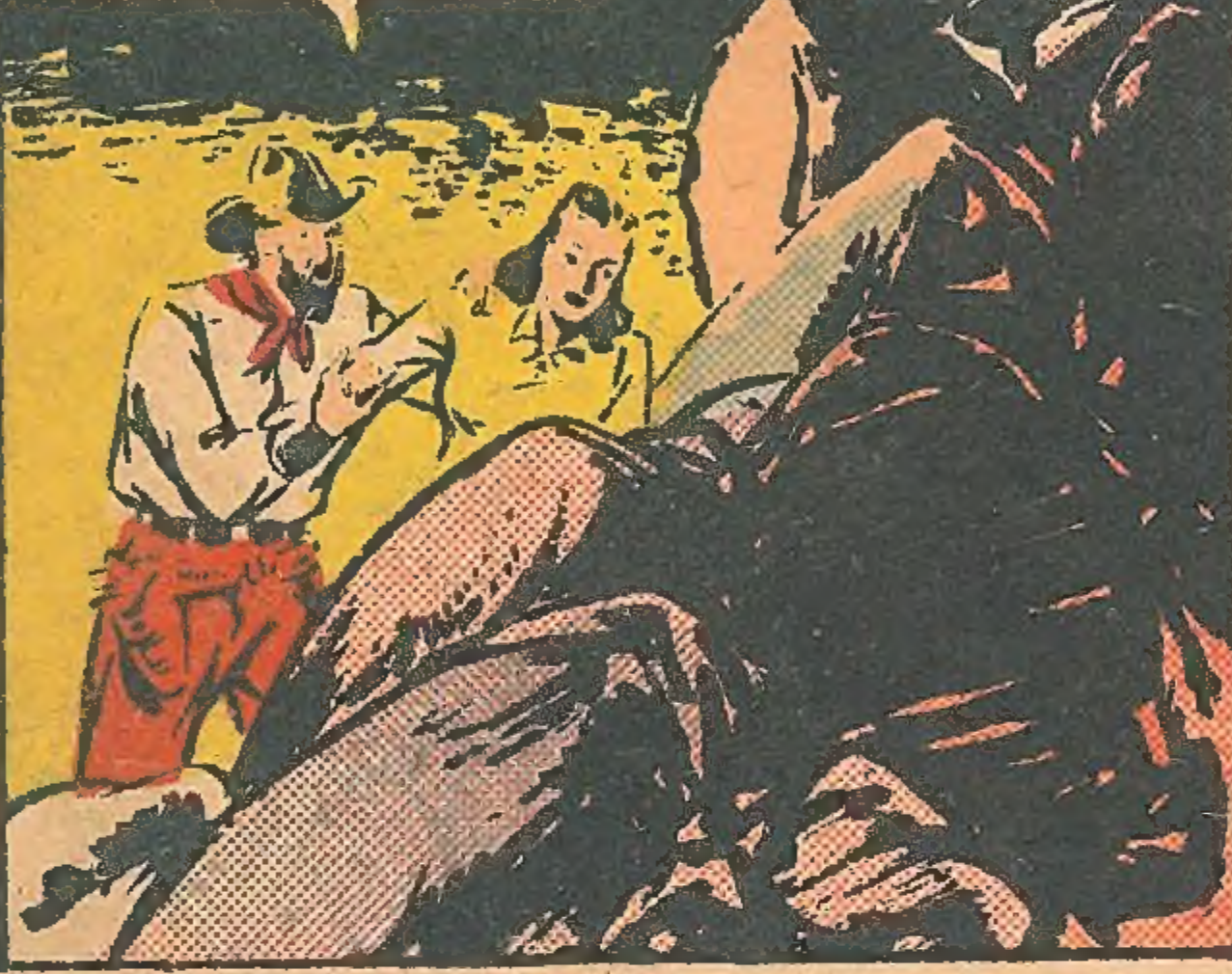


SUS.. BRIKLE BİRİSİNİN KONUŞMASINI DUYUYORUM..



JAN.. NE DEDİKLERİNİ ANLIYOR MUSUN KIZIM?

SUS BABA..



TABANCA NLA BENİ KÖR. KUTAMAZSIN.. EĞER BENİ ÖLDÜRECEK OLURSAN SEN DE ÇIKANMAZSIN..



BRIK.. ARTIK TA. HAMMÜLÜM KALMADI. AKLINI BAŞINA TOPLA..

EYVAH.. BRIKİ ESİR ETMİŞLER..



BABA, BABACIĞIM ACABA NE YAPSAK..

DERHAL YARDIM ET. MİYİZ..



ÇİFLİĞE GİDİP GELMEK İLE ÇOK GEÇ KALMIŞ OLURUZ O ZAMANA KADAR İŞ KÖTÜLEŞİR



TABİT ÇOK GEÇ KALIRIZ. AKLIMA BİRŞEY GELDİ..



ÇABUK.. ETRAFTAN ÇALI ÇIRDI, DİKEN PARÇASI TOPLA.. ATEŞ YAKACAĞIZ



ŞİMDİ HAYVANLARIN ÜZERİNDEN BİR DE BELLEME AL..



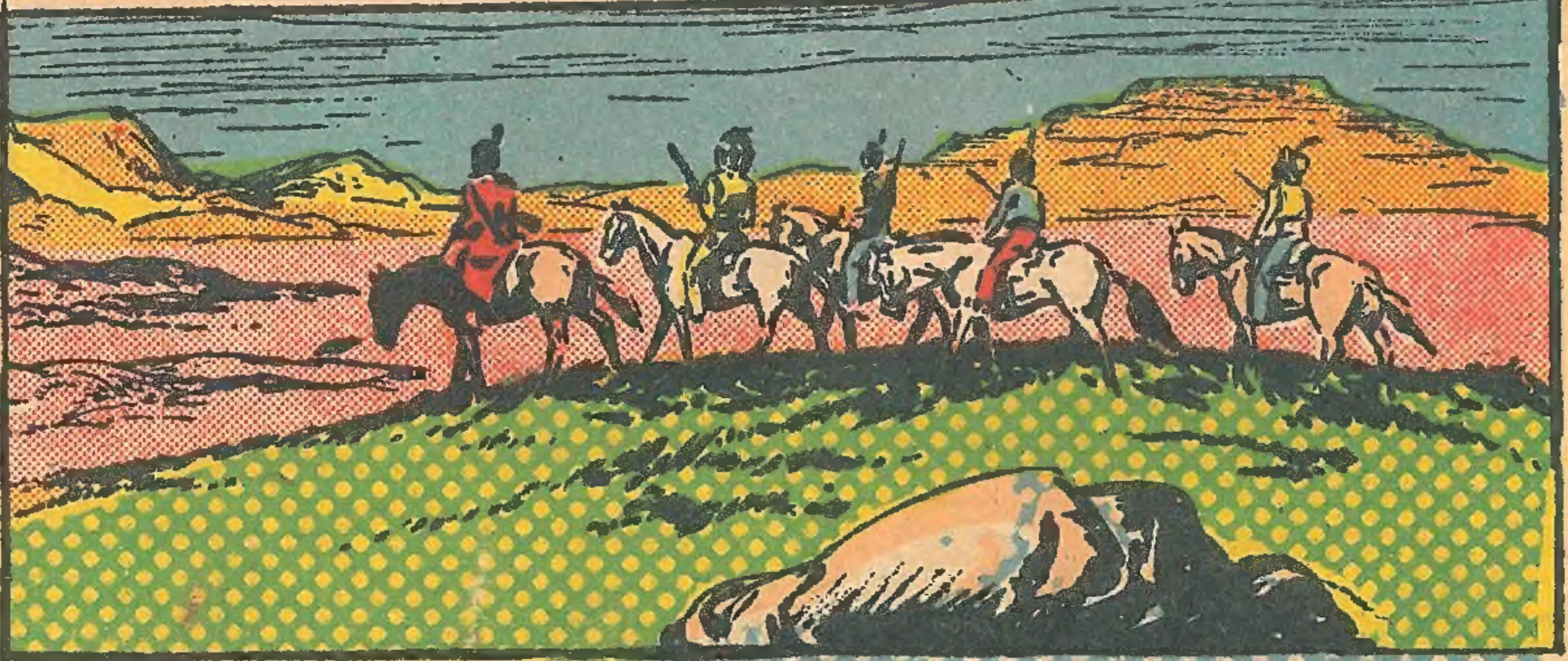
KIZILDERİLİ KAVAKLARIN DİLİNİ ÖĞRENİRKEN DUMAN İLE NASIL İŞARET VERDİKLERİNİ ÖĞRENMİŞTİM.



BU TEHLİKE İŞARETİDİR. AH BİRİSİ BİR GÖRSE...



BU SIRADA KIZILDERİLİLERİN BAŞKANI BİR HAYLI UZAKTA SÜREK AVINA ÇIKMIŞ. TI. YANINDA ATULARI VARDI.



NAFILE BİRŞEY GİBİ GELİYOR AMA HELE BİR DAHA DENEYELİM BAKALIM.



BAK DUMAN..

GÖREMEYDÜM NEREDE?



GÖRÜYÖRÜM.. BİR İŞARET.. YARDIM İSTİYORLAR



ARKASI VAR

YALNIZ RUHLAR

İSTE BÖYLE... NE YAPAYIM BASKA TÜRLÜ HAREKET ETMEME İMKAN YOK!

18
35

GÖZ AÇIP KAPAYINCIYA KADAR ELSA KIZIN AGZINI TIKAYARAK KARYOLAYA BAĞLAR.

AFFEDERSİNİZ BAYAN.. ELBİSENİZLE GÖZLÜKLERİNİZE İHTİYACIM VARDI.. YARDIMINIZA TEŞEKKÜR EDERİM. ŞİMDİ USLU USLU OTURUN..

ALLAH AIS-MARLADIK İNŞALLAH KAPIDAKİ NOBETÇİ BENİ TANIMAZ..



HER ŞEY YOL LINDAMI?

OKEY YOLLUNDA!



BURAYA KADAR GELDİM. SAKIN YANLIŞLA GENERALİN ODASINA GİRMEYİYİM..

NE İSE MUTFAĞI BULDUM. BUNLARI BURAYA BIRAKIR ÇIKARIM.



54

PAROLA SORAN OLURSA DİLSİZ ROLU YAPARIM. BU ÇOK TEHLİKELİ BİR İŞ OLACAK..



BÖYLE BİR SELAM VERMESİNİ BİLEN ONBAŞI OLUR... BELKİ KİMSE ARTIK KİMSE BİR ŞEY SORMAZ.

DAYAYI ÇEVİRİNİZ

ŞEHİRDE YENİ ALDIĞI ESVAPLARLA KIYAFETİNİ DEĞİŞTİREN ELSA, RAKİBİ CENİYİ ARAMAYA BAŞLAR...

ESMER Mİ DEDİNİZ?
EVET CUMARTESİ GÜNÜ
GELDİ. TANIDIM BAYAN.

ÖYLE İSE NERE-
DE OTURUYOR?
NE YAPIYOR?
NERELERE GİDİ-
YOR?

HAYIR BA-
YAN. BEN...

AL. ON DOLAR! ŞİMDİ BİR ŞEYLER Bİ-
LİYORMUSUN BAKALIM?

SALET DE, YENİ TAKI-
MATIN ARKASINDA OTURUYORLAR.

18
36

ÇOK KİBİR-
Lİ. KİMSE İLE
KONUŞMUYOR. YA-
NINDA HEP BİR BAY VAR.
BAZEN ARAP YERLİLERİN-
DEN MEYVA
ALİYOR.

VERDİĞİN MA-
LUMATA TEŞEKKÜR
EDERİM.

BU AĞACIN ARKASINDAN
ŞİMDİ GÖZETLİYECEĞİM.
FAKAT, ELBET DE HESAP-
LAŞMAK SİRASI BANA GE-
LECEK.

İSTE VERANDA DA SAM
İLE BERABER.

EMİR VERECEK. BENİM BEYAZ
EFENDİ. GETİRDİ BEN. AMA
ÇOK TAZE YEMİŞ...

YAKLAŞ! FAZLA LÂF İS-
TEMEZ. ANLADINMI?
SENİ NEDEN ÇAĞIRT-
TIĞIMI BİLİYORSUN..

ARKASI VAR



DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve macera romanı: 4



— 4 —

İri bulutların arasından vakit vakit kurtularak yangın harabesine soluk ışıklarını serpen ay, arkasına geceliğini giyerek açık penceresinin önünde oturan genç kıza heyecanlı bir silüeti göstermişti.

Kâmuran Sevilin en yakın ve onu en çok seven arkadaşıydı. Onun Turgutla olan aşkını rikkatle takip eder, onların birleşmelerini, mesut olmalarını bütün kalbiyle temenni ederdi.

Genç kızın feci akibeti onun da hayatını sarmıştı. Aradan geçen uzunca müddet teessürünü izale etmemişti. Nereye baksa aklına Sevil geliyordu.

Son günlerde, boynu bükük, yarı deli bir halde dolaşan Turgut, Kâmuranı büsbütün müteessir etmişti. Her gece, köşkün arka tarafında bulunan yatak odasının ışıklarını söndürüyor, penceresini açarak karanlıkları seyre dahiyordu.

O akşam, yine pencereyi açmış ve Turgudun her zamankinden daha fazla ağladığını duymuştu. Delikanlının kendisini öldürmesinden çok korkuyordu. Hem tecessüsle, hem de bir yardıma ihtiyacı olur diye pencerede beklerken birden kalbi çarpmağa başlamıştı.

Bulutların arasından kurtulan ayın bir saniye kadar parlattığı sahada, duvarların üstünde bir narın bir hayaletin belirdiğini ve Turgudu kolları arasında taşıdığını gördü.

Genç kızın ilk aklına gelen Siyah maskeli kadın olmuştu.

Birden irkildi. Dikkatle baktı. Evet aldanmıyordu. Elektriği yaktı. Çılgın gibi kapiya atıldı. Babası, annesi onun sapsarı kesildiğini gördüler:

— Siyahlı kadın, diyordu. Turgudu götürüyor.

Koşarak yoluna devam etti. Kendisin ibahgeye atar atmaz:

— Orhan, Orhan! diye haykırdı.

Orhan, onların en yakın komşusu olan bahçeleri bitişik köşkün öğluydu. Delikanlı henüz bahçedeymiş. Kâmuranın sesini duyunca duvara yaklaştı:

— Ne var? Ne oluyor

— Orhan, siyah maskeli kadın Turgudu götürüyor.

Genç kız titriyordu. Bir an için korku aklına gelmemişti. Yalnız bir canavarın bir masum insanı paralarken insanların duyduğu itiraz ve hiddet hissi içindeydi. Bu zavallı âşık delikanlının götürülmesini kabul edemiyordu.

Kâmuranla Orhan arasında da bir sevişme vardı. Birbirlerine daha açılmamışlardı. Fakat şuurlarının altında karşılıklı bir duygu, gün geçtikçe beliriyor ve için için bir şeyler hazırlıyordu.

Turgudu kurtarmak için, Kâmuranın aklına ilk gelen Orhan olmuştu. Orhan da belki bir daha görebilirim ümidiyle beyaz köşke karşı karanlıkta, bahçede oturuyordu.

Delikanlı aradaki duvarı sıçrayarak aştı ve kızın yanına geldi:

— Ne diyorsun Kâmuran?

— Turgudu götürüyor o kadın. Kucığına almış. Turgut hiç kimildanmıyor. Gözlerimle gördüm. Gidelim Orhan, rica ederim gidelim.

Başı havalı, gözleri dumanlı delikanlı için bundan daha cazip bir

teklif olabilir miydi?

Genç kız, uzun etekli sabahlığı ile koşuyordu. Hemen köşkü dolaşarak arka yoldan duvarların içindeki bahçenin yolunu tuttular.

Koşuyorlardı. Tam karşılarındaki kapiya doğru koşuyorlardı. Ay, onlara yol göstermek ister gibi, bulutlardan sıyrılmış, ortalık bir an için de gündüz kesilmişti.

Kapiya varmalarına ancak onbeş, yirmi adım kalmıştı ki, açık duran bu kapının önünde Siyah Maskeli kadının bir heykel gibi durduğunu gördüler.

İki genç, aynı zamanda oldukları yerde taş kesildi.

Siyah maskeli kadın bir saniye kadar hiç kimildamadan durdu.

Sonra ağır ağır geriye çekildi.

Kalın meşeden yapılmış kapının kapandığı görüldü.

Sürgünün gıcirtısı duyuldu.

Böyle bir şeye asla inanmayan Orhan donup kalmıştı.

Genç kız delikanlının koluna asılmış, yaprak gibi titriyordu.

— Gördün mü?

— Gördüm.

Kâmuranın ayılması biraz uzun sürmüştü. Fakat kız etrafını kalabalık görünce korkuyu bıraktı.

Bir başka odada delikanlı:

— Ben böyle şeylere inanmazdım, diyordu. Gözlerimle gördüm. Biz kapiya doğru koşuyorduk. O birden kapının önünde belirdi. Siyahlar giyinmiş, çok yakışıklı, siyah maskeli bir kadın. Onu ay ışığı altında iyice gördüm. Bir saniye kadar durdu. Sonra geriye çekildi ve kapiyı kapattı. Hattâ sürgünün gıcirtısını duyduk, Kâmuran birden büyük bir korkuya tutuldu. Deli gibi koşmağa başladı. Fakat birden düştü ve bayıldı.

Doktor da oradaydı:

— Siz genç ve yüksek tahsil yapmış bir gençsiniz, dedi. Böyle, cine ve periye nasıl inanıyorsunuz?

Orhan nşasladı. Fakat kendisini topladı:

— Ben hakikati söylüyorum. Bu zamana kadar böyle şeylere inanan min ederim ki, gördüm. Kapının öbir insan değildim. Fakat size yepiıy kapattı.

nünde siyahlı bir kadın vardı. Ka-

Delikanlı:

— Onu kapayan yine açmış olabilir, dedi.

— Olabilir ama kapayan belki de rüzgârı. O sırada bir de bulut geçti. Siz bunu siyah maskeli kadın sandınız. Yallah geriye.

Orhan hırslandı:

— Doktor bey, size yemin ettim. Ben cahil, boş kafalı bir insan değilim. Bu civarda bu siyah maskeli kadına inanmayan bir tek kişi varsa, o da bendim. Fakat gözlerimle gördüm. Hattâ Kâmuran korkarak kaçmasaydı kapiya atılacaktım. Dikkatle baktım.

Kapının önüne varmışlardı. Bir delikanlı:

— Bakalım Turgudu bulalım, dedi. Onun gelişini hepimiz biliyoruz. Fakat geriye döndüğünü gören yok. Dönseydi muhakkak köşklerin önünden geçerdi.

— Şu zavallı delikanlıyı bulalım bakalım.

Bahçeye girip yangın enkazına doğru yaklaşırken hepsini bir hüznün sardı. Orhan içini çekti:

— Zavallı Sevil. Ne güzel, ne in-



Onun, Orhanın kolları arasında döndüğünü görünce, akılları, başlarından gidecek gibi oldu.

— O... değil mi?

— Evet, o.

Bu anda bir baykuş acı acı öttü. O zaman Kâmuran büyük bir korkuya yakalandı. Bütün kuvvetiyle beyaz köşke doğru kaçmağa başladı. Fakat asabı bozuk olan kızcağız birden olduğu yere yuvarlandı. Bayılmıştı.

Kâmuranın annesi ve babası, deli gibi koşan kızlarının arkasından bahçeye uğramış, daha sonra yola doğru çıkmışlardı.

Onun Orhanın kolları arasında döndüğünü görünce akılları duracak gibi oldu. Delikanlı haykırıyordu:

— Su getiriniz, su getiriniz, bayıldı.

Gece yarısı her iki köşkte de elektrikler yandı. Kâmuran balmumu gibi sararmış, evin alt katında bir yere uzatılmıştı.

Orhan koşarak, sayfiye için gelen bir doktoru yatağından kaldırdı. Hemen hemen o civardakilerin hepsi tatlı uykularından uyandılar. Orhan şaşkın bir halde anlatıyordu.

Doktor:

— Bekçi, filân olmasın, dedi.

— Hayır, çok biçimli, dar bir elbise giymiş bir kadın. Yüzünde de maske vardı.

Kâmuranın sıhhatin ihaber almağa gelen delikanlılardan birisi:

— Gidelim, bakalım, dedi.

Doktor üşenmedi:

— Ben de sizinle beraberim. Çocuk açıldı. Korkacak bir şey kalmadı. Hem bu vesile ile, burada, yaz aylarını geçirmeğe gelenleri siyah maskeli kadın korkusundan kurtarıyoruz.

Yola çıktılar. Doktor, Orhan ve komşulardan üç genç daha, baş kiş yürüyorlardı. Neşeli bir insan olan Doktor şakalar yapıyordu. Gençlerden birisi elektrik fenerini yanına almıştı.

Kapının önüne gelince onun açık olduğunu gördüler. Orhan yine şaşırıldı. Doktor alay ediyordu:

— Daha şimdiden benim iddiam yerini buldu. Buyurun, sizin kapı açık.

ce, ne iyi yürekli bir kızdı. Kim derdi ki, o böyle Jandark gibi cayır cayır yanacak.

Doktor sordu:

— Bu sene buraları başımıza zindan eden bu yavrucağın kemikleri olsun bulunmadı mı?

Bir delikanlı:

— Hayır, dedi. Çünkü yangın çok kuvvetliydi. Köşkteki benzın parlamış ve sonra da infilâklar olmuştu.

— Fakat kemik öyle kolay kolay yanmaz. Bir insanın yanması aşağı yukarı bir saat sürer. Yangın bu kadar devam etti mi?

Orhan:

— En fazla yarım saat, dedi. İlk alevlerin görülmesinden bir geyrek kadar sonra infilâk oldu. Şiddetle yanan köşk birden havalandı, sonra yangın karardı.

— Böyle, nihayet yarım saat içinde bir insan kemiklerine kadar yanmaz. Et kısmının yanması, dediğim gibi bir saat kadar sürer. Hiç olmazsa kızın kemiklerinden biri kısmı olsun bulunmalıydı. İyice aradılar mı?

(Arkası var)



ROBERİN ARKADAŞLARI FRED İLE BİL ZEHİRLİ OKLARLA ÖLDÜRÜLDÜLER.
ROBER EVELCE GELİP POSTU KAPTIRAN ALTMIŞ AR. KADASININ İNTİKA. MINİ ALMAK İÇİN..



30 ALTIN KURBA. ÇAYI SATSA İNSAN BİRKAÇ DEFA MİLYAR DER OLUR..

... BİR MAĞA. RADAN İÇERİ DALDI. KARŞI. SINA BİR SÜRÜ KURT VE BİR DEV. BÜYÜKLÜĞÜNDE İNSAN ÇIKTI. KURTLARIN BİR KIS. MINİ ÖLDÜR. DÜ. YOLUNA DEVAM ETTİ. BİR KIZILDE. RİLİ TAPINA. GİNA VARDI. BURADA HER ŞEY ALTIN. DANDI..

HAYRET.. İNCE BİR LU. MAN ÇIKIYOR



İÇİNDE NE VAR..

TAPINAGIN İÇİNE GİR..



ÇARMAK İŞİĞİYLE DA. HİÇBİRŞEY GÖRÜL MÜYOR.



UFAK BİR ATEŞ. BİR DE YATAK..



İŞTE BULDUM.. BİL VE FREDİ ÖLDÜREN ZEHİRLİ OKUKLARDAN TAMAM..



BU YATAK NORMAL BOYDA.. DEV ADANI HERHALDE BU. RADA YATMIYORDUR.



HAY ALLAH.. İŞLER KARIŞIYOR

İÇERİ TEKKAR KURT. LAR GİRDİ.



BİR... Kİ... ÜÇ. HEPSİ ÖLDÜ.



ROBERİN ATTIGİ KURŞUN. LARLA KURLAR ÖLDÜ.



SON KALAN KURDA SON MERNİYİ ATTI. KURLARLARDAN KUR. TULDU.



ROBER EĞER HER ŞEYDEN EVVEL MA. ÇARAYI GÖZDEN GEÇİR. SEYDİ BİR KÖSEDE GÖZLERİNİ KAN BÜRÜ MÜŞ..

... BİR KARA KANCA. LDZUN DİKKATLE HAREKETLERİNİ TAKİP ETTİĞİNİ GÖRÜRDÜ.



YİNE GELDİ BİZİMKİ..

DEV. ADANI İŞARETLER YA. PARAK İÇERİ GİRDİ.



HAY ALLAH.. TABANCA. RİM BOŞANDI. DOLDUR MAĞA VAKTİMİ DE YOK

DEV YUMURUK. RİN SIKTI. MORE. NİN ÜSTÜNE YU. RÜDÜ.

ARKASI VAR

Rehin

Yazan: M. YAMAN

Baba oğul olacaktı. Öğle sıcağında girmişlerdi içeriye. Lokantanın içi müşteri doluydu. Bir yer bulup oturdular. Adam listeyi istedi, yemeklere bir göz gezdirdikten sonra çocuğa okudu:

— Bak bakalım, ne istersin. Canın ne isterse söyle, çekinme. Parasıyla değil mi? Burası lokanta. Evde değilsin.

Çocuk tereddüt ediyordu. Fakat adamın ısmarladığı bol kekikli, iyi doğulmuş pırzelayı görünce dayanamadı:

— Ben de ondan isterim.
— Pekâlâ, gelsin.

Herkes kesesine göre yiyordu. Fakat epeyce boğazlı görünen adam, kasasına göre yemek yiyordu galiba. En pahalı, en nadir yiyeceklerden istiyor, öyle bir iki porsiyonla da doymuyor, bir yemekten bir daha istiyordu.

Çocuk da babasına çekmiş olacaktı. Tatlılara hiç dayanamıyordu. Pırzoladan sonra gelen içli pilâvı yarım bırakmış, ekmek kadayıfına girişmişti.

Etraftakiler onları seyrediyorlardı. İçlerinde bir yemeğe bu kadar para veren bu adama kızanlar da bulunuyordu.

Birisi dayanamadı. Garsona sordu:

— Kim bu pisboğaz?
Garson sesini indirerek konuştu:
— Aman beyim, bizim lokantada bütün yemekler nefistir.



— O cihetten şikâyet etmedim. Bu herifi soruyorum. Kıtılıktan mı çıkmış?

— Bir taşralı olacak. Fakat çok yemek yiyen insanlar kıt değildir.

— Öyle ama insan kılıfına, kıyafetine göre de yemek yemeli. Şu oğlanın haline bak. Ayağında yırtık kunduralar. Bacağında rengi soluk, yırtık bir pantolon. Hem de bir gömlekle geziyor. İki kap eksik yese de oğlunu temiz gezdirse fena mı olur?

— Müşteriye öğüt vermeğe hakkımız yok efendim.

Bu sırada adam seslendi:

— Kaymaklı bir ekmek kadayıfı daha getir.

Öteki müşteri:

— Ziftin kökünü ye kerata, diye homurdandı.

Garson koştu. Adam:

— Bir de çocuğa getir, dedi. Sizin ahçı kadayıfı fena yapmıyor.

Bu sefer bütün başlar onların oturduğu masaya çevrilmişti. Yemeğini bitirenler bile durup durup bakıyorlardı.

Garson hesap pusulasına dördüncü kadayıfı kaydetti. Adam:

— Hergün buraya gelelim mi dersin? diye çocuğa sordu.

Fakat cevap vermesine vakit bırakmadı:

— Gelelim, gelelim. Ben beğendim. Başka birşey istiyor musun?

Çocuk çekinerek:

— Hayır, dedi.

Adam kemerini gevşetti. İskemlesini iki arka ayağına yaslayıp dizlerini gererek şiş karnını oğusturdu:

— Ohhhh! Dünya varmış,

Bir sigara yaktı. Çocuk son kadayıfı bitiriyordu. Adam birden kaşlarını çatı. Telâşlandı:

— Panayot buradaymış. Hey, Panayot.

Heyecanla ayağa kalkmıştı:

— Ayrılma bir yere, diye bağırıldı. Yakalıyacağım şu dangalağı.

Kapıya çıktı, oradan haykırdı.

Fakat duyuramamış olacak ki, işaretler yaparak koşmağa başladı ve kayboldu.

Aradan bir, nihayet iki saat geçti. Ne gelen var, ne giden. Çocuk sıkıldı, ayağa kalktı, fakat ortalığı temizliyen garsonlarla lokanta sahibini etrafını aldılar:

— Nereye gidiyorsun? Baban bekle, demedi mi?

Çocuk şaşırıldı:

— Babam yok benim.

— Peki, beraber yemek yediğiniz adam?

— Ben onu tanımıyorum. Karnım çok açtı. Yemekleri seyrediyordum. «Gel senin karnını bir iyi doyurayım,» dedi.

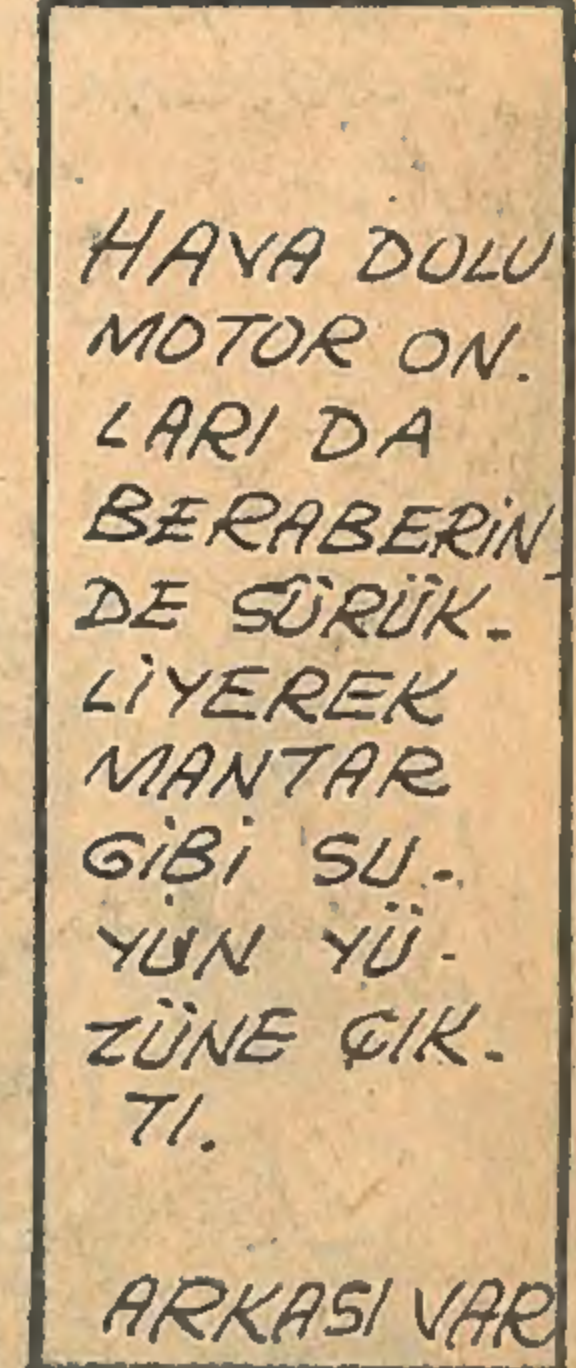
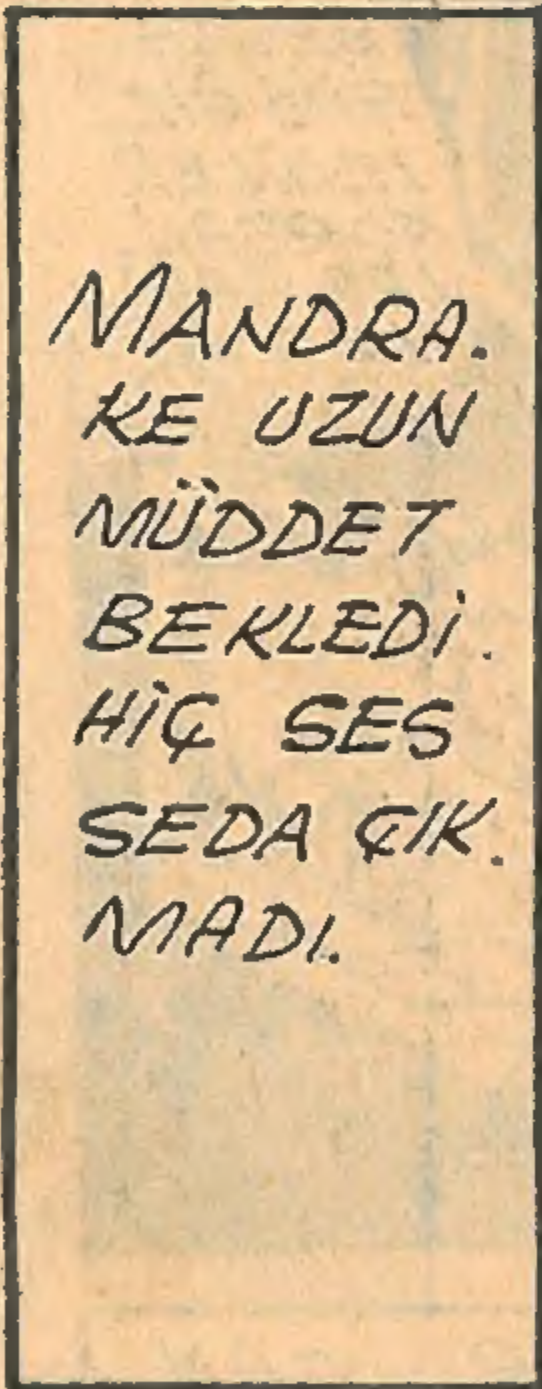
— Demek tanımıyorsun ha? Peki, on yedi liralık yemeğin parasını



kim verecek?

— Ne bileyim ben. Beni o adam davet etti.

İş karakolda anlaşıldı. Karnını tika basa doldurduktan sonra bir bahane ile kaçan, sabıkalılardan rehinci Basri imiş.



ÖLÜNÜN ESİRİ

(5 inci sayfadadan devam)

abajurun kollarından birini tutarak hafifçe aşağı doğru çekti. Tam bu esnada odanın köşesindeki Amerikan bar bir kapı gibi geriye doğru açıldı. Onun arkasında da çelikten yapılmış kalın ve parlak bir kapı da vardı.

Koltuğu yerine koydu ve cebinden âletlerin çıkararak on dakikalık bir uğraşmadan sonra onu da açmaya muvaffak oldu. İçerisi bir oda kadar genişti. Duvarlardaki lâmbalar kapı açılınca otomatik olarak yanıyordu ve kapanınca kendi kendilerine söniyorlardı.

Odanın karşı köşesine asılmış olan bir kâğıt Stempson'un dikkatini çekti ve o tarafa doğru ilerledi. Sadece baş tarafındaki yazı uzaktan okunabiliyor ve onun altındakileri görebilmek için de biraz daha yaklaşmak icap ediyordu.

Başlık şöyleydi: «HİRSIZLARA İLÂN.»

Stempson devamını okumak için merakla sokuldu:

«Bunları okuyabilecek kadar yaklaştığınız zaman içerde hapsedilmiş olacaksınız.»

Birdenbire ışıklar söndü.

Jacobs'un yerleştirdiği yay tertibatı vazifesini tam zamanında görerek çelik kapıyı hırsızın üzerine kapamıştı.

Zifiri karanlıkta kalan Stempson, heyecanı biraz yatıştıktan sonra titreyen parmakları ile bir kibrit çakarak duvardaki ilânın sonunu da, korkuyla yerlerinden fırlıyacakmış gibi açılmış gözlerle okudu:

«... Tabii ben polisi çağırıncaya kadar...»

Halbuki Jacobs ölmüştü ve burada ne zamana kadar kapalı kalacağını anlıyan Stempson olduğu yere yığılıverdi.

AKILLI DUL

(6 ncı sayfadadan devam)

mişti: «Perdenin aralığından dışarısını seyrederken bahçeden geçtiğinizi gördüm.»

«Artık asılmamı beklemekten başka işim kalmadı desene.. Fakat sigortadan alacağınız paraya okadar ihtiyacınız mı var sizin?»

«Gecenlerde hemen hemen bütün servetimi borsada kaybettim.»

Örümcek birdenbire sertleşti: «Şu diktığınız şeyi görebilir miyim?» diye sorarak, hemen elini uzatan kadından evvel davranıp entariyi kendine çekti.

Madam Vynckel'in gözleri, yuvarlarından fırlıyacakmış gibi açılmıştı: «Derhal dışarı çıkın,» dedi. «Yoksa bağırıyorum.»

«Yok canım.. İsterseniz bir deneyin» ve cebinden çıkardığı otomatik tabancayı göstererek ilâve etti: «O zaman ben de bunu konuştururum, ödeşiriz.»

Makası alarak entarinin eteğindeki dikişi kesmeğe başladı. Bir yandan da ayaklarının dibine düşen elmasları teker teker tophıyarak cebine yerleştiriyordu.

Son tane de ortadan kaybolduktan sonra: «Şimdi, dedi, rahatça kaçabilmek için sizi şöyle güzelce bağlayıvereyim.»

Madam Vynckel'in kollarını ve bacaklarını sezlonga sıkıca bağladı, ağzına da kocaman bir bez parçası tıktı ve: «Sahte gerdanlığı benim için kasada bırakmanız hiç akıllıca bir hareket değildi sayın Madam. Haydi bana bir oyun oynamak istediniz diyelim. Ama sigortacılara ne kastiniz vardı? Bundan böyle daha namuslu ve dürüst olmanızı tavsiye ederim, Hoşça kalın...» diyerek pencereden atlayıp karanlığın içinde kayboldu.

İNGİLİZLER
BU YAMANI
DÖVÜŞEN
KORSANLAR
KARŞISINDA
GERİLEDİLER
KİMİ DENİZE
KİMİ ANBARA
DÜŞTÜ.

KORSANLAR KRALI ATILIYOR
VURUYOR, KESİYOR, ŞİŞLİYOR-
DU.

KORSANLAR KRALI

No:24

İNGİLİZ KOMODORU
HARRIS O GÜN
FİLSUNUN EN
GÜZEL İKİ GE-
MİSİNİ KAYBETTİ.
VE ÇERİLMEK
ZORUNDA KALDI.

DENİZ
ÜSTÜNDE
YOLCULUK
GÜNLER
VE GÜN-
LERCE
DEVAM
ETTI.

YARIN MARAKAİBO
DA OLACAGIZ.. EH!
MONTBAR ALACAGIN
OLSUN..

BİRGÜN EV-
VEL MONTBAR ASUNCIO
BURNUNUN İLERİSİNE GECE
DEMİR ATMİŞTİ.

MARAKAİBO UYUYORDU. SA-
LUPAYLA SAHİLE ÇIKTILAR.

KORSANLAR
KRALI MONTBAR
KENDİSİNİ BIRAKIP
KAÇTISINI HATIRLADIKÇA..

İNGİLİZLERİN FLORI-
DA FİLSU KOMUTA-
NI HARRISİN KIZININ MARA-
İBOYU ZİYARETİ ŞEREFİNE
VALİ ALKADYA BİR ZİYAFET
VERİYORDU. İSPANYOLLARLA
İNGİLİZLER DOSTTU.

KOLAYLIKLA KIYIYA ÇIKTILAR. DAL-
GALAR KÜREK
SESE-
RİNİ GİZ-
LEDİLER
KORSAN-
LAR SAHİ-
LE DÖRÜL-
DÜLER.

O GECE VALİ
KONAĞINDA ZİYA-
FET VARDI.

MONTBAR'IN ADAMI
LARI MARAKAİBO
SOKAKLARINDA İLER-
LİYORLAR

VAY CANINA
KORSAN KÖ-
PEKLERİ.

ÇOCUKLAR.. ÇAN-
LAR ÇALİYOR..
ANLADILAR.

İMDAT ÇANI ÇALIN-
MAGA BAŞLADI.

ARKASI VAR



GİZLİ VAZİFE !..



VOLF ÇOCUĞUN KAÇMASINA KIZDI. HEPİNİZİ ZEHİRLİ GAZ KAMARASINA KOYACAK ANLIYDURUM... BU, ATEŞTE PATLIYAN BİR ZEHİRLİ GAZDIR..



54

VOLF EN FAZLA TAŞ KİMLİK YAPAN ESİRLERİ ZEHİRLİ GAZ ODA SINA DOLDURDU. ARKALARINDAN DEMİR KAPILAR KAPANDI.



BİZİ BURAYA NEYE KOYDULAR Kİ ?! NE PENCERESİ, NE IŞIK NE DE HAVA ALACAK BİR YERİ VAR..



İÇLERİNDEN BİRİ BAĞIRMAYA BAŞLADI.

ANLADIM.. BİZİ ZEHİRLİYECİKLER.. DUVARDAKİ DELİKLERE BAKIN.. AÇIN KAPILARI AÇIN.. BİZİ ÖLDÜRÜYORLAR



YAVRUM.. AL LAHTAN ÜMİT KESİLMEZ.. SAKİN OL.. DUA ET..

ALLAH BABA DA BİZİ BİRAKTİ..



GÜNAHA GİRİYORSUNUZ.. DUA EDİN.. SAKİN VE TEMKİNLİ OLUN.. ALLAH KULUNU UNUTMAZ... SAKİN OLUNUZ..



KİMSENİN BEKLEMEDİĞİ BİR SIRADA GAZ ODASININ BİR DİVARI BÜYÜK GÜRÜLTÜ İLE YIKILDI.



ÇABUK... TELÂŞA KAPILMADAN KAMP TAN KAÇINIZ. TANRI YOLUNUZU AÇIK ETSİN..



JOZEFİŞİ İYİ İDARE EDİYOR.

ÇABUK KAÇIN, DEMİRYOLUNA GİDİN 614 NUMARALI KİLOMETRE TAŞININ YANINDA TOPLANIN SİZE ORADA YARDIM YAPILACAKTIR..



MİŞELİN BU KARGAŞALIKTAN İSTİFADA ETTİ BARAKALARDAN BİR ÇOĞUNU ATEŞE VERDİ. BU PANİKTE KAÇABİSELER.. HELE ANNEM KAÇSA MEMNUN OLACAĞIMI.



BU NE.. HEPSİ KAÇIYORLAR.. EYVAH.. ASARLAR SONRA BENİ YAHU..



ALLO... KOMANDANTUR DERHAL MOTORLU ZİRHLI TAKVİYE KOLLARINA FİDDELE İHTİYACIM VAR. İSYAN ETTİLER... KAÇIYORLAR



VOLF PENCEREDEN ALENİN KAÇANLARI ÖNLEMİĞE ÇALIŞTIĞINI GÖRDÜ.

YAHU ŞU FRANZ DA OLMASA HALİM ÇOK HARAPMIŞ... NE CANLA BAŞLA ÇALIŞIYOR.



YALNIZ EN İHTİYAR VE EN ZAYIFLAR KAÇAMADILAR.

ÇABUK OLUN KAÇIN.. YOKSA ATEŞ ETMEK ZORUNDA KALACAĞIM. ÇABUK



JOZEF BABA YALVARIRIM.. SEN DE DUR MA KAÇ.. FIRSAT BU FIRSATTIR.



HAYIR YAVRUM BEN KALACAĞIM.. BURADA ÜMİTSİZLİĞE DÜŞEN OLUR.

MİŞELİN ELİNDE BİR TÜRÜK, KADINLAR BARAKASININ ÖNÜNDE DURMUŞTU. HEPİNİZ DİŞARİ ÇIKIN.. ELLERİNİZİ YUKARI KALDIRIN..



ARKASI VAR.

İKİ AŞK ARASINDA



NE VAR?



FEVKALADE BİR ŞEY YOK YALNIZ SENİN MES'UT OLUP OLMADIĞINI SORABİLİRMİYİN?



İRİDE ŞAŞIRIR.

BAZAN BABAN YİNE MÜTEFESSİR OLUYOR. ONU DÜŞÜNDÜREN BİR ŞEY VARMIŞ GİBİ...

TOM DA ÖYLE. ONLAR İŞ ADAMI. İRİDE ONLARIN DÜŞÜNCELERİ BİZİ ÜR-KÜTNEMELERİDİR.

İRİDE, MİRMANIN ODASINA GİRDİĞİ ZAMAN ONU, ŞARKI SÖYLER VE NEŞELİ BİR HALDE BULUR.



LAKİN TOM HAYATININ ENFE-Cİ DAKİKALARINI YAŞAMAKTADIR. LÖRENGÖN-DERDİĞİ MEKTU-BUNDA "BANA ÇOK TATLI GÜN-LER YAŞATTIĞIN İÇİNSANA ÇOK MÜTESEKKİRİM. FAKAT, NAALİSEF BEN O DÜNYA-DA SENİN YANIN-DA OLAMIYACA-GIM İÇİN ÇOK YASIYAMIYACA-GIM..." DEMEKTE-DİR. TOM MEK-TUBU BİR KAC KERE OKUYUP DÜŞÜNCEYE DALAR.

ONU HOPPA, AHLAKSIZ VE HISSİZ BİR KIZ SANI-YORDUM. HALBUKİ ÇOK HASSAS VE SAADETE SU-SAMIS BİR KIZ BUL-DUM. HAYIR.. HAYIR.. BUN-LARI DÜŞÜNMEMEM LAZIM. BELKİDE BUN-LARIN HEPSİ" YAPMA-CIKTIR.



TOM TELE-FONU AÇIP LÖRE-Nİ BULUR. ONA FENA ŞEYLER SÖYLEMEK İSTER. FA-KAT MUVAFFAK OLAMAZ.

LÖREN SENDEN.. SENDEN BU AKSAM BULUŞUP BU-LUŞAMIYACAĞIMIZI SOR-MAS İSTİYORUM.

PEKİ TOM. ARTIK BU İSKENCE-YE TAHAMMÜL EDEMEYE-CEĞİM.



AMA LÖREN BUNDA FENA BİR MAKSAT YOKKI. BİZ...

İZDIRAP ÇEK-MENİN NE OLDUĞU-NU ÖĞRENDİKTEN SONRA MİRMAYA İZDI-RAP ÇEKTİRMEK İS-TEMİYORDUM.



BUNLAR BUDALACA ŞEYLER LÖREN. HEM BÖY-LE OLMASINI MİRMADA İSTİYOR. BU AKSAM SENİ ALMA-YA GELE-CEĞİZ.

TOM, SENİ GÖR-MEDEN YAPA-MIYACAĞIM. FA-KAT BU SON GÖRÜŞMEYİZ OLSUN.

ARKASI VAR